

Nr 328.

Av herr **Hellberg** i Ljungskile, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 232, med förslag till förordning om tonnageavgift.

Villigt åtaga sig säkerligen ansvarskännande medborgare den ökade skattebörd, som tidsläget nödvändiggör. I somliga fall är det dock förvisso ej med lätt hjärta som statsmakterna ålägga vissa kategorier av medborgare eller vissa näringar en ökad skatteavgift.

Särskilt torde detta vara fallet beträffande en näring, som sedan länge kämpat med stora svårigheter och hård konkurrens. Jag syftar här på den svenska rederinäringen i allmänhet och på segelfarten i synnerhet. Denna senare har haft att utstå konkurrens ej blott med andra länders sjöfart, utan ock med det egna landets ångsjöfart, en konkurrens, som lett till så stor minskning i antalet segelfartyg, att hela vår sjöfart hotas med brist på verkligt sjöfolk, som nämligen allenast å segelfartyg kunna er hålla den nödiga utbildningen. En sådan brist skulle leda till en, för den för landet så oerhört viktiga ångsjöfarten olycksdiger, avmattning på grund av det nu allmänt erkända faktum, att verkligt utbildat sjöfolk är en nödvändig betingelse för även denna näring.

Till stöd för påståendet att segelflottans minskning är så betydande ber jag få hänvisa till kommerskollegii officiella statistik angående sjöfarten för år 1913, sid. 8. Diagrammet där visar dock endast minskningen från år 1895. Inom sjöfartskretsar är väl bekant, att ifrågavarande minskning gjorde sig gällande i ännu långt högre grad på 1880-talet. Enär, som redan nämnt, tillgång till verkligt utbildat sjöfolk är en nödvändig betingelse för utvecklingen av vår viktiga ångsjöfartsnäring, så är av stor vikt att jämföra minskningen av segelflottan med ökningen av ångbåtsflottan. Då, enligt diagrammet, denna senare är i stor och glädjande tillväxt, så finnes ju behovet av tillgång på utbildat sjöfolk vara så

för ett fartyg är. Snarare, intill en viss gräns, tvärt om. Dessutom innebär, för segelfartyg så väl som för ångare, en beskattning per ton en oegentlighet, som i många fall skulle bliva en beskattning på en alldeles obefintlig inkomst.

Frånsett att fartyg av samma tontal kunna, på grund av tillfälligheter som dess ägare ej har i sin hand, göra mycket olika förtjänster, som dock enligt de grunder som i propositionen föreslås skulle komma att beskattas lika, kan det ock väl hända, och händer dessvärre ofta nog just i dessa tider, att ett fartyg blir tvingat att ligga i hamn en längre tid. Detta alldeles oberoende av ägarens vilja. Ett annat fartyg åter får behålla sin rörelsefrihet. Det vore, synes det mig, då ej rätt att de beskattas lika. Det ena hade måhända förlust rent av istället för vinst, och då inträffade det, att skatten uttoges på obefintlig inkomst, något som knappast torde kunna i alla förekommande fall förebyggas.

Under åberopande i övrigt av kungl. kommerskollegii yttrande i ämnet uti bilagan till ifrågavarande proposition hemställer undertecknad att riksdagen ville för sin del besluta

att avslå den i Kungl. Maj:ts proposition nr 232
föreslagna skatten på segelfartyg.

Stockholm den 19 maj 1916.

Wilh. Hellberg.